

Arrest

nr. 160 117 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod van 8 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer dan 90 dagen op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van haar moeder, H.F. (...) (...) die geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 17/11/1999, 30/07/2007, 16/02/2011 en 13/02/2013 Ook betrokkene, die inmiddels meerderjarig is, diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar heeft dit nagelaten.

Betrokkene heeft nog een zus (H.J. (...) (...)) en moeder (H.F. (...) (...)) die in België verblijven.

Enkel betrokkene en haar moeder (H.F. (...) (...)) werden aangetroffen door PZ Gent op 08/01/2015. Ze woonden allen op hetzelfde adres samen met de vriend van de moeder Hoxhaj Flutur (Sadik Lakaj die over een geldige verblijfstitel beschikt). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft ook een broer , die reeds is gerepatriëerd naar Albanië op 05/03/2015.

Betrokkene verklaart in België te verblijven om hier school te volgen. Wat de vaststelling betreft dat betrokkene school loopt, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is

namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft langer dan 90 dagen op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene was op het moment van binnenkomst in België nog minderjarig. Ze volgde dus de procedures van haar moeder.

Op 21/06/1999 heeft de moeder van betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 17/11/1999 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (termijn van 5 dagen). Betrokkene diende een beroep in bij het CGVS. Dit beroep werd verworpen door het CGVS op 21/02/2000 (weigering van verblijf).

De moeder van betrokkene diende op 11/04/2002 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Op 12/01/2004 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd haar betekend op 28/01/2004. De moeder van betrokkene diende op 22/03/2004 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Op 13/07/2004 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd haar betekend op 30/07/2004. De moeder van betrokkene diende op 04/02/2005 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Op 19/06/2007 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd haar betekend op 30/07/2007 met een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) . De moeder van betrokkene diende op 21/09/2007 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16/10/2007 en deze beslissing werd haar betekend op 12/11/2007. De moeder van betrokkene diende op 09/02/2008 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/01/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 16/02/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen). De moeder van betrokkene diende op 18/03/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/09/2010 en deze beslissing werd haar betekend op 18/10/2010. De moeder van betrokkene diende op 04/08/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/01/2013 en deze beslissing werd haar betekend op 13/02/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) . De moeder van betrokkene diende op 15/05/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/07/2012 en deze beslissing werd haar betekend op 14/08/2012. Betrokkene diende op 21/03/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/03/2014 en deze beslissing werd haar betekend op 31/03/2014 met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 01/08/2014 diende de moeder van betrokkene nog een aanvraag 9bis aan voor haarzelf en voor betrokkene die ondertussen meerderjarig is geworden. Deze aanvraag werd op 08/01/2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan de betrokkenen betekend op 08/01/2016.

Betrokkene heeft nog een zus (H.J. (...) (...)) en moeder (H.F. (...) (...)) die in België verblijven.

Enkel betrokkene en haar moeder (H.F. (...) (...)) werden aangetroffen door PZ Gent op 08/01/2015. Ze woonden allen op hetzelfde adres samen met de vriend van de moeder H.F. (...) (S.L. (...)) die over een geldige verblijfstitel beschikt). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft ook een broer , die reeds is gerepatrieerd naar Albanië op 05/03/2015.

Betrokkene verklaart in België te verblijven om hier school te volgen. Wat de vaststelling betreft dat betrokkene school loopt, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille

van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

De moeder van betrokkene werd door de stad Gent op 14/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van haar moeder, H.F. (...) (...) die geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 17/11/1999, 30/07/2007, 16/02/2011 en 13/02/2013. Ook betrokkene, die inmiddels meerderjarig is, diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar heeft dit nagelaten.

Betrokkene heeft nog een zus (H.J. (...) (...)) en moeder (H.F. (...) (...)) die in België verblijven.

Enkel betrokkene en haar moeder (H.F. (...) (...)) werden aangetroffen door PZ Gent op 08/01/2015. Ze woonden allen op hetzelfde adres samen met de vriend van de moeder H.F. (...) (S.L. (...)) die over een geldige verblijfstitel beschikt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft ook een broer, die reeds is gerepatriëerd naar Albanië op 05/03/2015.

Betrokkene verklaart in België te verblijven om hier school te volgen. Wat de vaststelling betreft dat betrokkene school loopt, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

De moeder van betrokkene werd door de stad Gent op 14/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Gent

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge

de betrokkene, H.S. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

Op 8 januari 2016 wordt eveneens een inreisverbod betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)

Geeboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De moeder van betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 17/11/1999, 30/07/2007, 16/02/2011 en 13/02/2013. Ook betrokkene, die inmiddels meerderjarig is, diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar heeft dit nagelaten. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De moeder van betrokkene werd door de stad Gent op 14/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De moeder van betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 17/11/1999, 30/07/2007, 16/02/2011 en 13/02/2013. Ook betrokkene, die inmiddels meerderjarig is, diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar heeft dit nagelaten. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De aanvragen van haar moeder tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Alsook de asielaanvraag die de moeder van betrokkene indiende op van 21/06/1999 werd op 21/02/2000 geweigerd door het CGVS. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft nog een zus (H.J. (...) (...)) en moeder (H.F. (...) (...)) die in België verblijven.

Enkel betrokkene en haar moeder H.F. (...) (...) werden aangetroffen door PZ Gent op 08/01/2015. Ze woonden allen op hetzelfde adres samen met de vriend van de moeder H.F. (...) (S.L. (...) die over een geldige verblijfstitel beschikt). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft ook een broer, die reeds is gerepatriëerd naar Albanië op 05/03/2015.

Betrokkene verklaart in België te verblijven om hier school te volgen. Wat de vaststelling betreft dat betrokkene school loopt, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan deze aanvragen werd gegeven, heeft betrokkene niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Ook toen betrokkene meerderjarig werd, verkoos ze illegaal in

België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

De beslissing tot verwijdering van 08/01/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Voor wat betreft de beslissing houdende het inreisverbod wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er op dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001,7: “Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*).

Beroepstermijnen raken de openbare orde.

In casu vormt de eerste bestreden beslissing een vijfde verwijderingsmaatregel. Ze maakt immers gewag van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die betekend werd op 17 november 1999, 30 juli 2007, 16 februari 2011 en 13 februari 2013. De bevelen werden ontvangen door de moeder van verzoekster, maar de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat ook verzoekster, die inmiddels meerderjarig is, gevolg diende te geven aan deze bevelen maar dit heeft nagelaten.

Verzoekster betoogt dienaangaande ter terechtzitting dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet aan haar kunnen worden tegengeworpen aangezien zij op het ogenblik van die eerdere bevelen minderjarig en dus handelingsonbekwaam was en hiervan bijgevolg nooit in kennis werd gesteld.

Dat de eerdere bevelen niet rechtstreeks betekend werden aan verzoekster gelet op het feit dat zij toen minderjarig was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij, zij het samen met haar moeder, reeds het voorwerp is geweest van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan nooit enig gevolg werd gegeven.

2.4. Verzoekster beschikt bijgevolg vanaf de betekening van de bestreden beslissing, zijnde 8 januari 2016, over een termijn van 5 dagen om een beroep in te leiden. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 9 januari 2016 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 14 januari 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per fax overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 13 januari 2016 was. Verzoekster brengt verder noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting elementen aan dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend en is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. VAN ISACKER